

Arrest

nr. 277 798 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VANDEPUTTE
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VANDEPUTTE en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 mei 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese moslima te zijn - in navolging van uw vader bent u een sjiitische moslima al stelt u zelf de ene noch de andere strekking te volgen - geboren op (...) 1997 in Amara (Meysan, Zuid-Irak). U studeerde toneel aan de faculteit voor Schone Kunsten aan de universiteit van Wasit (Zuid-Irak). U

behaalde uw diploma in 2019. Uw ouders A. A. S. en A. K. G. zijn gescheiden toen u amper drie jaar was en verdwenen hierna. U bent opgevoed door uw grootmoeder langs vaderskant, i.c. S. Q. A.. U heeft een broer S. A.. Hij is getrouwd en woont samen met zijn echtgenote en zijn zoontje in Bagdad (Centraal-Irak). Jullie verhuisden in 2000 van Meysan naar Al-Kut (Wasit).

U verklaarde een hele strenge jeugd gehad te hebben. Zo zouden uw ooms I. en M. dagdagelijks bij jullie over de vloer gekomen zijn. Zij bevelen u altijd te koken voor hen. Als u niet snel genoeg was kreeg u ervan langs. Zij wouden dat u een hijab droeg en wijde kledij. U mocht dan wel studeren van hen, u mocht enkel naar de les gaan en daarna direct naar huis komen. Uitjes doen met uw medestudenten zat er niet in. U bent tijdens uw middelbare school twee keer verkracht geweest door uw oom M. . Hij zei dat u dit moest verzwijgen of hij anders zou vertellen dat hij u betrap had met een jongen.

Eens u afgestudeerd was, mocht u ook niet gaan werken en diende u een jaar lang voor uw zieke oma te zorgen. In augustus 2020 gaf uw oom I. u voor het eerst de mededeling dat u moest trouwen met zijn zoon H.. U zag dit helemaal niet zitten daar H. ongeschoold is en drugs rookte. U maakte dan ook duidelijk dat u dit niet wilde, waarop I. u in elkaar sloeg. Uw ooms vroegen aan uw broer S. om u te proberen overtuigen, iets wat hem ook niet lukte. Uw broer was tevens van mening dat u dit, indien u dit niet wou, ook niet zou moeten doen. Toen uw broer uw oom meedeelde dat hij er niet in geslaagd was u te overtuigen, werd ook hij in elkaar geslagen. Hij besloot dat het beter was als u het land zou verlaten. Samen met uw broer regelde u een paspoort, maar dit werd door uw ooms gevonden, waarop ze de paspoorten verscheurden. Aangezien de echtgenote van uw broer van Bagdad afkomstig is, ging u met uw broer en schoonzus op 15 september 2020 naar Bagdad. Uw broer en zijn echtgenote zouden zich in Bagdad vestigen en u zou vandaaruit Irak verlaten. Jullie doken eerst onder bij uw broer zijn schoonfamilie, vervolgens trokken jullie in in een appartement dat uw broer zelf huurde. Uw familie kwam rond 20 september 2020 aankloppen bij de schoonfamilie van uw broer in Bagdad om te vragen naar u. Uw broer ging naar het huis van zijn schoonfamilie waar hij jullie ooms ontmoette. Hij deelde hen mee niet te weten waar u was.

Op 19 oktober 2020 verliet u de woning van uw broer in Bagdad richting Noord-Irak. U bent rond 27 oktober 2020 met een vals paspoort met het vliegtuig van een onbekende luchthaven in Noord-Irak vertrokken; u weet evenmin naar waar u vloog. U vervolgde uw reisweg met een auto naar België. U kwam aan in België op 28 oktober 2020 en vroeg internationale bescherming op 6 januari 2021. Ongeveer een maand na uw aankomst hoorde u via uw broer dat uw ooms nog een tweede keer naar Bagdad waren gekomen om naar u te komen zoeken. Ze zagen uw broer niet maar hij hoorde dat via vrienden van in Al Kut.

U vreest een terugkeer naar Irak omdat de zaak ondertussen een 'stammenaangelegenheid' geworden is. Ingeval van een terugkeer zal u worden gedood, dit alleen al omwille van het feit dat u Irak verliet. Uw broer deelde u tevens mee dat hij, indien u zou terugkeren naar Irak, niet langer zou kunnen helpen omdat het probleem nu het niveau van de stam heeft bereikt.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: oude Iraakse identiteitskaart (origineel), nieuwe Iraakse identiteitskaart (origineel), nationaliteitsbewijs (origineel), twee universiteitskaarten (kopie), middelbaar diploma (origineel), medische papieren van Al Basheer kliniek aangaande hartproblemen (kopie), bevestiging van afstuderen (print), appreciatiebrieven van gouverneur over toneelstuk (print), puntenlijsten (print), uitnodiging school Tunesië (kopie), flyers van de toneelstukken (kopie), verschillende foto's van huwelijk broer, studie jaren, verwondingen en geknipt haar (prints).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit uw verklaringen en stukken toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u kampt met fysieke problemen (zie CGVS, p. 11 + medische attesten in groene map). Uit deze medische attesten en uit uw verklaringen blijkt dat u een hartprobleem heeft, namelijk subvalvulaire aortastenose. U heeft ook astma. Dat u, omwille van uw fysieke problemen, niet in staat zou geweest zijn deel te nemen te nemen aan uw persoonlijke onderhoud, toont u echter niet aan. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen. Op geen enkel moment tijdens het gehoor bleek noch haalde u aan dat u omwille van uw gezondheidsproblemen niet (langer) aan het gehoor kon deelnemen. U werd bovendien gewezen op de mogelijkheid dat u, indien u hieraan nood had, zelf om een pauze kon vragen (CGVS, p. 2). U heeft hier op geen enkel moment naar gevraagd. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u ook expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én of u alles goed begrepen had. U antwoordde affirmatief (CGVS, p. 28). Bovendien bleek ook op geen enkel moment tijdens het onderhoud dat zulks, omwille van uw medische situatie, niet het geval was. U bleek daarentegen doorheen het onderhoud in staat de u gestelde vragen te begrijpen en beantwoorden en op een omstandige wijze uw relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Irak te hebben verlaten omdat uw oom u wilde uithuwelijken aan zijn zoon. U vreest een terugkeer naar Irak omdat de zaak ondertussen een 'stammenaangelegenheid' geworden is. Ingeval van een terugkeer zal u worden gedood, dit alleen al omwille van het feit dat u Irak verliet. Uw broer deelde u tevens mee dat hij, indien u zou terugkeren naar Irak, niet langer zou kunnen helpen omdat het probleem nu het niveau van de stam heeft bereikt (CGVS, p. 28).

Uit wat hieronder zal volgen, blijkt echter dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dient allereerst te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen aangaande uw reis/ vlucht uit Irak. U bent niet langer in het bezit van uw paspoort. Kon echter worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de reden waarom u uw paspoort niet kan voorleggen. Zo verklaarde u tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw paspoort achtergelaten heeft bij uw broer in Bagdad. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dan weer dat uw echt paspoort in Irak werd verscheurd door uw ooms, dit nog voor uw vlucht naar Bagdad (CGVS, p. 13 & p. 23; DVZ vragenlijst vraag 23-25). Dat u niet éénsluidend kan aangeven waar uw paspoort is en waarom u het niet kan voorleggen is niet ernstig. De Commissaris-generaal mag in alle redelijkheid verwachten dat u documenten die uw relaas, i.c. het moment van uw vertrek uit uw land van herkomst en de hierna gevolgde reisweg kunnen staven, kan voorleggen, minstens duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen aangaande de reden waarom u geen dergelijke stukken kan voorleggen. Dat u uw paspoort niet kan voorleggen én bovendien geen éénsluidende verklaringen kan afleggen ter vergoelijking voor uw onvermogen, doet ten zeerste vermoeden dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt om zo bepaalde essentiële informatie verborgen te houden. Immers, een paspoort bevat niet enkel informatie aangaande iemands identiteit doch ook aangaande het moment van vertrek, de gevolgde reisweg, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsvergunning(en) ginds. Voorgaande vaststelling houdt dan ook reeds een negatieve indicatie voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Voorts kunnen er ook vragen gesteld worden bij het beeld dat u schetste van de conservatieve omgeving waarin u opgroeide. Zo claimde u dat uw ooms u altijd heel streng behandeld hebben (CGVS, p. 4). U mocht niets doen van hen, moest uzelf bedekken en moest ingaan op hun eis om te trouwen met iemand tegen uw zin (CGVS, p. 4 & p. 14). Voor iemand die uit zo een conservatieve familie komt, is het dan wel heel merkwaardig dat het u wel vrij stond om te gaan studeren aan de universiteit. U mocht niet alleen studeren, u kreeg tevens de vrijheid om kunst- en theaterwetenschappen te studeren (CGVS, p. 5), wat op zijn minst een niet-traditionele studierichting genoemd kan worden. Op de vraag waarom u dit dan wel toegestaan was, verklaarde u dat uw ooms zelf nooit gestudeerd hebben en zij eigenlijk niet echt op de hoogte waren van wat u deed of welke lessen u volgde. Zij dachten namelijk dat u kleuterjuf ging worden (CGVS, p. 24). Dit strookt weerom niet met het controlerende karakter dat u uw ooms toeschrijft. Kan immers verwacht worden dat uw ooms, die uw leven kennelijk van puntje tot paaltje leken te bepalen, zich wel degelijk zouden vergewissen van de specifieke studierichting die u volgde. Bovendien verklaarde u even later ongerijmd dat uw ooms wél op de hoogte waren van uw studies omdat op uw diploma uitdrukkelijk "algemene kunstopvoeding" vermeld staat. Ook uit de vertaling van uw middelbaar diploma én universiteitskaarten blijkt dat hier telkens als studierichting 'artistieke kunstopvoeding' vermeld staat (CGVS, p. 11 en p. 24). Dat uw oom niet zou geweten hebben wat die richting inhield (CGVS p. 28), zoals u beweerde, houdt dan ook geen steek, temeer daar de uitdrukkelijke vermelding een begrip betreft wat niet veel aan de verbeelding overlaat. Deze vaststelling doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Dat zij u bovendien verboden naar muziek te luisteren en tegelijkertijd toelieten een kunstrichting te gaan volgen, met toneel als specificatie, is niet logisch (CGVS, p. 27). Bovendien kan hier sowieso de vraag gesteld worden waarom uw conservatieve ooms, die zelf nooit gestudeerd hebben en die blijkbaar ook de nood niet zagen hun eigen kinderen te laten studeren – u wou immers niet met uw neef H. huwen onder meer omdat hij niet geschoold is (zie CGVS p. 26) -, er wel überhaupt mee zouden hebben ingestemd dat u hogere/ universitaire studies volgde, dit nog los van de studierichting.

Om uw verklaringen aangaande het conservatieve karakter van uw ooms kracht bij te zetten voegde u nog toe dat uw ooms iemand inhuurden en maandelijks betaalden om u naar de lessen te brengen en terug op te halen (CGVS, p. 14). Echter, later tijdens uw gehoor bleek het niet uw ooms te zijn die deze persoon betaalden, maar uw broer. U voegde toe dat jullie, ondanks de financieel sterke situatie waarin uw ooms zich bevonden, nooit een cent van hen kregen (CGVS, p. 25). Dat uw broer, die altijd uw kant koos en aangaande uw ooms telkens voor u in de bres sprong, een persoon zou betalen om u van en naar de universiteit te brengen omdat u geen vrijheid gegund was, iets wat in lijn zou liggen met het conservatieve karakter van uw ooms doch iets waar uw broer tegen gekant was, houdt geen steek.

Verder kwamen volgens uw verklaringen uw ooms continu op bezoek, zo stelde u. U woonde dan wel samen met uw broer, zijn echtgenote en uw grootmoeder maar zij waren vaak niet aanwezig. Uw broer ging werken en uw oma ging vaak naar buiten. U verklaarde aldus vaak alleen thuis te zijn (CGVS, p. 26). Dat uw ooms er geen graten in zagen dat u vaak alleen thuis was, strookt weerom niet met het 'controlerende' en conservatieve karakter dat u hen toeschrijft.

Ten slotte verklaarde u dat uw ooms met betrekking tot religie zeer streng waren. U beschreef hen als "extremisten, meer dan gewoon". Volgens hen was bijna alles 'haram' (CGVS, p. 4 & p. 14). Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat uw ooms - devote moslims - wel veel alcohol dronken (CGVS, p. 27). De Islam stelt dat elke vorm van beneveling 'haram' is, alsook het kopen van alcohol is 'haram'. Dit geldt bovendien ook voor het zetten van tatoeages die, volgens de Islam, eveneens onder de noemer 'haram' vallen (info toegevoegd aan blauwe map). U verklaarde dat sommige moslims bidden en ook alcohol drinken (CGVS, p. 27). Dit wordt op zich niet betwist maar dat uw ooms, die, zoals u zelf stelt, extremistischer zijn dan gewoon, er dan vrede mee hadden om geregeld 'haram' gedrag te stellen en veel alcohol te drinken, kan maar moeilijk worden aangenomen.

Zelf zag u er dan weer geen graten in om, ondanks het conservatieve en controlerende karakter van uw ooms, op uw beide polsen tatoeages te laten zetten. Uw ooms waren hier dan wel ontevreden over en pijnigden uw polsen – wat overigens een loutere bewering betreft - het feit alleen al dat u deze keuze overwoog en uitvoerde, uw ooms en hun geloofsovertuiging indachtig houdende, is niet ernstig (CGVS, p. 14).

Rekening houdende met voorgaande bevindingen bestaat het sterke vermoeden dan ook dat u een beeld poogt te schetsen van een conservatief en strikt milieu, waarin u amper enige vrijheid had, dat echter niet strookt met de realiteit. Dit doet bijkomend vragen rijzen met betrekking tot uw gehele geloofwaardigheid en bijgevolg ook wat betreft uw bewering dat u gedwongen moest huwen met uw neef.

Wat betreft deze uithuwelijking wist u het CGVS hoe dan ook niet te overtuigen. Ten eerste baseert u zich doorheen uw volledige relaas op blote veronderstellingen. Zo werd u gevraagd of er al iets concreets afgesproken was rond deze uithuwelijking. U antwoordde negatief. U verklaarde dat indien u "ja" geantwoord zou hebben op de vraag van uw nonkels, u direct zou getrouwd zijn (CGVS, p. 23).

Dit terzijde, dient eveneens opgemerkt te worden dat u vage verklaringen aflegde over wanneer de problemen hieromtrent effectief begonnen zijn. Enerzijds verklaarde u dat deze begonnen na uw afstuderen begonnen, wat in 2019 zou moeten geweest zijn. Later verklaarde u dat deze problemen begonnen in augustus 2020 (CGVS, p. 20). Het is toch opmerkelijk dat u niet precies zou kunnen duiden of de problemen een aanvang kenden luttele maanden voor uw vertrek dan wel ruim een jaar eerder.

Waarom uw ooms bovendien het huwelijk niet direct zouden geregeld en laten voltrekken hebben en, behalve het mondeling uiten van hun wil/ eis hiertoe doch zonder concrete stappen te zetten, is evenmin duidelijk ingeval van een waarachtig relaas. Kan immers verwacht worden dat, indien uw ooms effectief hun eis wouden doordrukken, zij hiertoe reeds sneller stappen zouden gezet hebben. Dat uw ooms nog geen concrete stappen zetten, was volgens u zo omdat uw zieke grootmoeder eerst verzorgd moest worden (CGVS, p. 20). Dit houdt geen steek in het licht van wat u verder aanhaalde. Blijkt immers dat er ook nog niets geconcretiseerd was aangaande het gedwongen huwelijk. Een datum noch een plek waren reeds bepaald (CGVS, p. 23). Ook al zou u eerst uw zieke grootmoeder hebben moeten verzorgen, het mag duidelijk zijn dat dit geenszins het maken van concrete afspraken en regelingen in de weg stond. U verklaarde bovendien voorts dat, indien u direct "ja" geantwoord zou hebben op het verzoek van uw ooms, het huwelijk dan meteen plaatsgevonden zou hebben (CGVS, p. 23). Indien uw ooms daadwerkelijk zoveel macht hadden en zo'n stevige claim legden op u, mag het wel verbazen dat zij het huwelijk aldus zouden uitgesteld hebben, zelfs geen concrete regelingen getroffen hebben, en dit omdat u 'niet akkoord' was. Het strenge karakter van uw ooms – waar u herhaaldelijk naar verwees – indachtig, kan logischerwijs verondersteld worden dat zij u het huwelijk zonder meer zouden opleggen, of u nu wel of niet akkoord ging. Bovendien strookt uw bewering dan ook niet met uw eerdere verklaringen dat het huwelijk niet direct plaatsvond omdat uw zieke grootmoeder moest verzorgd worden.

Dat uw oom daarenboven de moeite zouden doen uw broer in te schakelen om u te overtuigen getuigt ook niet van een absolute eis van uw ooms dat u zou huwen met uw neef H. (CGVS, p. 21). Eveneens doet dit verder vragen rijzen bij de macht die uw ooms volgens u hebben. Dat zowel u en uw broer uitdrukkelijk ingingen tegen de eis van uw ooms u uit te huwen én hiermee het huwelijk konden uitstellen en hun eis op de lange baan konden schuiven, bevestigt voorts eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Ook het volgende doet de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaarde u een paspoort aangevraagd te hebben en deze zelf afgehaald te hebben. Uw ooms zouden vervolgens het paspoort ontdekt en gescheurd hebben (CGVS, p. 13). U stelde dat uw ooms op de hoogte moeten zijn geweest wanneer jullie deze waren gaan ophalen. Jullie woonden immers in een kleine regio en uw ooms waren altijd op de hoogte van uw doen en laten. Indien uw redenering gevolgd wordt, dan kan logischerwijs verondersteld worden dat uw

ooms reeds op de hoogte zouden zijn geweest van het feit dat u een paspoort had aangevraagd. Dat u dan zonder meer nog de mogelijkheid had om het paspoort ook effectief te gaan ophalen, temeer daar er enige tijd zit tussen het aanvragen en het afhalen, spreekt verder boekdelen (CGVS, p. 14). Vervolgens, wanneer uw ooms dit paspoort vonden, verscheurden ze dit volgens u. Dit paspoort was recent aangemaakt en afgeleverd, iets wat zij zelf ook konden gezien hebben aan de hand van de datum van uitreiking. Dat zij vervolgens zelf de link niet zouden gelegd hebben dat u mogelijks van plan was om te vertrekken is niet ernstig (CGVS, p. 23). Dat zij dan vervolgens niet alsnog direct het huwelijk zouden geregeld en laten voltrekken hebben, is weerom tekenend en bevestigt nog maar eens dat aan uw bewering dat u gedwongen werd / zal worden te huwen met uw neef geen geloof kan worden gehecht.

Dat jullie er vlak voor jullie vertrek bovendien voor kozen om uw grootmoeder uitdrukkelijk in te lichten dat jullie zouden vertrekken, is minstens zo bizar ingeval van een waarachtig relaas. U verklaarde immers dat uw grootmoeder weet had van de 'problemen' die u kende met uw ooms maar hiertegen niets kon doen (zie CGVS p. 16). Dat jullie dan wel uw oma inlichtten, hierbij het risico nemende dat zij de ooms verder zou informeren over jullie vertrek, houdt hoegenaamd geen steek. Immers kan verwacht worden dat uw ooms direct na jullie vertrek aan haar gevraagd zullen hebben of zij meer wist, zij kwamen namelijk elke dag bij haar over de vloer en leken een normale band met haar te hebben (CGVS, p. 15-16).

Dat jullie er bovendien voor kozen om naar de schoonfamilie van uw broer in Bagdad te vluchten is eens zo opmerkelijk. Dit is namelijk een voor de hand liggende vluchtplaats en bovendien een plaats die gekend was door uw familie. U verklaarde immers dat de ooms bij de schoonfamilie naar u kwamen vragen (zie CGVS p. 17). Voorgaande elementen doen verder ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Het mag overigens ook wel verbazen dat uw ooms zich beperkten tot het bij uw broer navragen waar u zich bevond. Uw ooms gaven bovendien uitdrukkelijk te kennen aan uw broer dat ze niet met hem in de clinch laten en enkel naar u op zoek waren (zie CGVS p. 17). Dit strookt dan weer niet met het beeld dat u eerder schetste van uw ooms. Immers, toen uw broer er niet in slaagde u te overtuigen in te stemmen met het huwelijk, zou hij door uw ooms ineen geslagen zijn (zie supra). Dat uw ooms, dan na jullie vlucht naar Bagdad, hem gewoon naar u zouden gevraagd hebben maar hem verder ongemoeid lieten én zelfs uitdrukkelijk aangaven niet kwaad te zijn op hem, houdt geen steek. Zeker gezien ze op dat moment ook al moeten geweten hebben dat u samen met uw broer wegvluchtte, gelet op het feit dat jullie uw grootmoeder inlichtten van jullie vertrek, en uw broer u aldus geholpen had aan de wens van uw ooms dat u met H. zou huwen te ontkomen.

Dat uw ooms bovendien de nood voelden om te laten weten dat zij connecties hadden en naar u op zoek waren is niet logisch daar zij op deze manier in hun kaarten lieten kijken.

Kan tenslotte opgemerkt worden dat u het ook niet aannemelijk maakt dat uw ooms u tot op heden zoeken. U legt hierrond slechts vage en weinig concrete verklaringen af. Uw broer vernam 'via vrienden uit Kut' dat uw ooms u nog zoeken. Verder gebeurde er niets. (CGVS, p. 18). Het mag, mede in het licht van al voorgaande bevindingen, duidelijk zijn dat deze loutere bewering geenszins kan weerhouden worden.

Uw ooms zouden bovendien tot op heden ook nog altijd het adres van uw broer in Bagdad niet achterhaald hebben. Op de vraag waarom uw ooms dit tot op heden niet weten en hem er niet gingen opzoeken, verklaarde u dat uw broer in 'Bismiyah' woonde, een regio die beveiligd is met veiligheidsagenten, waar men niet zomaar binnen kan (CGVS, p. 18). Vooreerst mag het duidelijk zijn dat het feit dat uw broer in een regio zou wonen waar uw ooms niet zomaar binnen kunnen – wat overigens weerom een loutere bewering betreft – nog geenszins kan verklaren dat ze tot op heden niet op de hoogte zouden zijn van zijn adres in Bagdad. Dit wijst er nog maar eens op dat aan uw bewering als zouden uw ooms hebben aangegeven dat ze vele connecties hebben en u wel zouden vinden, geen geloof kan worden gehecht. Uit voorgaande mag het duidelijk zijn dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en beweerde vrees voor vervolging.

De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gelet op het feit dat u meer dan twee maanden wachtte nadat u in België aankwam om internationale bescherming te vragen. U kwam in België aan op 28 oktober 2020 en verzocht pas op 6 januari 2021 om internationale bescherming (CGVS, p. 12). Dit is niet ernstig. Er kan van iemand die, zoals u, beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een nood aan internationale bescherming, logischerwijs verondersteld worden dat die zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land deze nood kenbaar maakt en bescherming aanvraagt.

Dient tevens opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar uw facebookprofiel. U verklaarde dit niet te hebben. Nochtans werd er een profiel teruggevonden van een persoon met specifieke gelijkenissen. Zo viel er op de profielpagina in kwestie te lezen dat deze persoon dezelfde naam had als u, ook uit Al Kut afkomstig was, ook toneelwetenschappen gestudeerd heeft en dit ook op de universiteit van Wasit (zie screenshots bijgevoegd administratief dossier). U ontkende dat dit uw profiel was (CGVS, p. 6-7). Het CGVS acht het dan ook minstens merkwaardig dat direct na het persoonlijk onderhoud dit profiel in kwestie plots verwijderd was (zie screenshots bijgevoegd administratief

dossier). Enig tijd later bleek dit profiel weer 'actief'. Het doet dan ook vermoeden dat het u tijdens het persoonlijk onderhoud getoonde profiel wel degelijk uw profiel betrof en u dit profiel na confrontatie verwijderde, mogelijks ook bepaalde informatie verwijderde, dit om eventueel bepaalde zaken verborgen te houden, alvorens het terug 'actief' te zetten.

Ten slotte wenst het CGVS volgende te onderlijnen.

U verklaarde in een maand tijd twee keer verkracht te zijn geweest door uw oom M. . Dit gebeurde voor uw achttiende verjaardag – u werd 18 jaar op 28 april 2015 - toen u nog in het middelbaar zat (CGVS, p. 25). Dient vooreerst onderlijnd te worden dat het opvallend is dat u dit element tijdens uw asielprocedure nooit eerder heeft aangehaald. U heeft tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord gerept hierover. U haalde louter de problemen aan met uw ooms aangaande de vraag tot uithuwelijking (CGVS vragenlijst). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of het gesprek bij DVZ goed verlopen was. U zei vooreerst dat het over het algemeen goed verlopen was. U gevraagd of alles correct genoteerd was in uw verslag verklaarde u dat er een fout in stond aangaande een datum. U nogmaals gevraagd of er, buiten deze datum, nog dingen incorrect waren antwoordde u van niet (CGVS, p. 3). Dat u ook op dat moment naliet om de verkrachting door uw oom te vermelden is opmerkelijk. Niettegenstaande het interview van de DVZ niet tot doel heeft alle feiten in detail weer te geven, kan logischerwijs toch verwacht worden dat u er melding maakt van die feiten die mee aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming. Het interview bij de DVZ betreft immers hét moment waar u voor het eerst de kans krijgt om die elementen aan te halen omwille waarvan u zelf stelt dat een terugkeer naar Irak niet mogelijk is.

Wat er ook van zij, hoewel het CGVS dergelijke zaken betreurt, dient benadrukt te worden dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, uit te maken. U verklaarde dat uw oom ermee dreigde te vertellen dat hij u betrap had met jongen indien u iemand over de verkrachting zou vertellen (CGVS, p. 25). Nadat u twee keer zou zijn verkracht kende u geen verdere hieraan gelinkte problemen. Deze gebeurtenissen blijken voor u bovendien nooit eerder een aanleiding geweest te zijn om uw land te verlaten. U verliet Irak immers pas op 19 oktober 2020, ruim 5,5 jaar nadat de feiten zich zouden hebben voorgedaan. Uw vrees door uw ooms uitgehuwelijkt te worden was dé aanleiding uw land te verlaten, zo verklaarde u.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat ook uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS werden overgemaakt op 4 februari 2022, geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek. De opmerkingen betroffen slechts enkele correcties aangaande de schrijfwijze van de namen van uw moeder en grootmoeder. Ook gaf u een aanvulling op een zinsconstructie aangaande uw broer. U bevestigde dat uw broer er altijd voor u was geweest, iets wat ook zo begrepen is tijdens het persoonlijk onderhoud en niet betwist wordt in voorgaande. Deze zaken brengen geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen ten aanzien van uw vluchtmotieven.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op voorgaande. Uw oude Iraakse identiteitskaart, nieuwe Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en twee universiteitskaarten, bevestiging van afstuderen, uw puntenlijsten, foto's van uw studiejaren en uw middelbaar diploma bevestigen louter uw persoonsgegevens, het feit dat u uw middelbaar heeft afgewerkt en vervolgens aan de universiteit van Wassit gestudeerd heeft. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

De medische papieren van de Al Basheer kliniek tonen aan dat u een hartafwijking heeft, niet meer niet minder. Dit wordt ook niet betwist.

Dat u aanwezig was op de trouw van uw broer, zoals blijkt uit foto's, dat de gouverneur een brief geschreven heeft ter appreciatie van een toneelstuk dat u regisseerde tijdens uw studies, flyers van toneelstukken die u regisseerde en dat uw studiejaar uitgenodigd werd door een Tunesische school om daar op te treden wordt evenmin betwist. Deze stukken spreken zich opnieuw niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt noch kunnen zij uw beweerde vrees staven.

De prints van foto's van de verwondingen aan (uw) polsen en van uw gewonde broer voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, wie de persoon is die op de foto's te zien is en wiens polsen te zien zijn, is niet duidelijk. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier uw broer betreft en dat uw polsen op de foto te zien zijn, quod non, dan nog tonen deze foto's niet aan dat uw broer en uzelf omwille van de door u aangehaalde redenen en de onder de door u geschetste omstandigheden verwondingen opliepen.

De foto's van uzelf tonen u met een wisselend kapsel, niets meer niets minder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar

op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Maysan te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwickeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Shakhr, gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van de stad op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking

verdreven door sjiitische milities. Anno 2021 is Jurf al Sakhr nog steeds in handen van de sjiitische militie Kata'ib Hezbollah. Het is de oorspronkelijke soennitische bevolking nog steeds niet toegestaan om terug te keren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer interof intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Hoewel de autoriteiten moeilijkheden ondervinden om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld dat wordt aangewend door de sjiitische milities is meer gericht van aard. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid- Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlamentsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Maysan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Maysan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Maysan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert, gespreid over drie middelen, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Ze voert tevens de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Ze meent vooreerst dat de weigeringsbeslissing onvoldoende geïndividualiseerd is en geeft aan dat zij afkomstig is uit een regio in Zuid-Irak gekend voor zijn groot belang en grote invloed in tribaal geweld en stammencultuur. Verzoekster voert aan dat zij zich ernstig heeft verzet tegen haar ooms door te weigeren akkoord te gaan met het gedwongen huwelijk met haar neef. Dit is volgens verzoekster een duidelijk voorbeeld van een familiedispuut hetwelke in Irak gebruikelijk binnen de stammencultuur wordt afgehandeld. Er wordt benadrukt dat een geïndividualiseerde toetsing ontbreekt en er wordt tevens op gewezen dat waar verweerder naar de literatuur wijst dit een letterlijke copy paste is daar meermaals sprake is van 'verzoeker' en niet van 'verzoekster'.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid wordt ingegaan op de motieven aangaande het paspoort, de Facebook-account en de gedwongen uithuwelijking. Verzoekster haalt in dit verband ook haar tatoeages aan en stelt dat uit meerdere elementen blijkt dat zij zich niet wenste te conformeren aan de strenge godsdienstige interpretaties van haar ooms. Verder wordt gewezen op het fysiek en seksueel geweld dat verzoekster heeft meegemaakt en tracht verzoekster te verklaren waarom zij de verkrachting door haar oom niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft aangekaart.

Met betrekking tot de neergelegde documenten wordt aangevoerd dat er duidelijkheid is over verzoeksters identiteit daar zij haar originele Iraakse identiteitskaarten heeft voorgelegd. Verzoekster beklemtoont dat zij niet in het bezit is van een paspoort.

Onder een tweede middel voert verzoekster aan te voldoen aan de voorwaarden en elementen die de definitie van een vluchteling omvat zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Er wordt in dit verband aangestipt dat verzoekster niet akkoord ging met de uithuwelijking die haar ooms in gedachten hadden waarbij ze aangeeft dat ze geen ouders heeft en werd opgevoed door haar paternale grootmoeder doch streng werd gecontroleerd door haar paternale nonkels. Verzoekster vervolgt dat de situatie in Zuid-Irak nog steeds zeer gevoelig is voor de tribale cultuur en meent dat verweerder onvoldoende rekening houdt met haar geïndividualiseerde en concrete situatie. Ze benadrukt dat ze op jonge leeftijd werd achtergelaten bij haar grootmoeder waardoor haar ooms zich als een soort van baas manifesteerden. Hierbij kan volgens verzoekster de link gelegd worden naar het Iraakse strafrechtelijk beleid. Ze geeft aan dat principieel gedwongen huwelijken strafbaar werden gesteld in Irak doch niet wordt geconcretiseerd hoe een gedwongen huwelijk wordt gedefinieerd zodat toestemming gegeven onder druk niet wordt gezien als een gedwongen huwelijk. Er wordt voorts aangevoerd dat zelfs als zouden de Iraakse autoriteiten dit alsnog zo zien, er uit informatie blijkt dat er geen handhaving uitgaat van de overheid voor de problematiek van gedwongen huwelijken. Verzoekster meent aldus dat ze zich niet kan wenden tot haar eigen overheid voor bescherming.

Er wordt in het verzoekschrift nog aangestipt dat uit het EASO-rapport inzake Irak blijkt dat het risico dat een vrouw loopt op een gedwongen huwelijk zeer afhankelijk is van bepaalde achtergrondfactoren zoals bijvoorbeeld de jonge leeftijd, de plaats van origine, de perceptie van genderrollen, de socio-economische situatie, etc. Verzoekster meent dat in casu meerdere factoren van toepassing zijn. Ze beklemtoont dat ze onder het juk van haar ooms terecht kwam en hoewel haar broer zich voor haar probeerde in te zetten kon hij onvoldoende weerwerk bieden tegen haar ooms. Ten slotte wordt inzake de vluchtelingenstatus aangevoerd dat de Iraakse overheid aldus niet in staat is om haar burgers voldoende bescherming te bieden tegen het geweld binnen stammen en de tribale twisten.

Inzake de subsidiaire bescherming wordt betoogd dat het niet te ontkennen valt dat bij een terugkeer naar Irak verzoekster een mensonterende behandeling te wachten staat wegens de geschonden eer van haar familie ofwel omdat ze alsnog zal gedwongen worden om te huwen met haar neef. Verzoekster geeft tot slot aan dat het daarbij inherent is dat zij bij een huwelijk ook zal moeten boeten voor haar vlucht naar België en in een onderdanige positie jegens haar echtgenoot gedwongen zal worden.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoekster Facebookaccounts van naamgenoten toe alsook het rapport "Iraq's criminal Laws preclude justice for women and girls" van het Global Justice Center.

2.2.2. Op 6 september 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021;
- EUAA - Iraq: Security situation van januari 2022;
- EASO COI Report Iraq: Internal mobility van 5 februari 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het

onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verzoekster deze motieven in de bestreden beslissing niet aanvecht, noch betwist.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent met reden als volgt overwogen:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit uw verklaringen en stukken toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u kampt met fysieke problemen (zie CGVS, p. 11 + medische attesten in groene map). Uit deze medische attesten en uit uw verklaringen blijkt dat u een hartprobleem heeft, namelijk subvalvulaire

aortastenose. U heeft ook astma. Dat u, omwille van uw fysieke problemen, niet in staat zou geweest zijn deel te nemen te nemen aan uw persoonlijke onderhoud, toont u echter niet aan. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen. Op geen enkel moment tijdens het gehoor bleek noch haalde u aan dat u omwille van uw gezondheidsproblemen niet (langer) aan het gehoor kon deelnemen. U werd bovendien gewezen op de mogelijkheid dat u, indien u hieraan nood had, zelf om een pauze kon vragen (CGVS, p. 2). U heeft hier op geen enkel moment naar gevraagd. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u ook expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én of u alles goed begrepen had. U antwoordde affirmatief (CGVS, p. 28). Bovendien bleek ook op geen enkel moment tijdens het onderhoud dat zulks, omwille van uw medische situatie, niet het geval was. U bleek daarentegen doorheen het onderhoud in staat de u gestelde vragen te begrijpen en beantwoorden en op een omstandige wijze uw relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat deze motieven volledig ongemoeid die de Raad bij gebrek aan enig dienstig verweer integraal overneemt.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeksters beschermingsverzoek is gesteund op een vrees voor haar conservatieve ooms en de stam van haar vader. Ze stelt Irak te hebben verlaten omdat één van haar ooms haar gedwongen wilde uithuwelijken aan zijn zoon. Verzoekster vreest een terugkeer naar Irak omdat de zaak ondertussen een “stammenaangelegenheid” is geworden.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters vluchtrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen.

2.3.5.2. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing allereerst met reden opgemerkt dat verzoekster geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen aangaande haar reis/vlucht uit Irak:

“U bent niet langer in het bezit van uw paspoort. Kon echter worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de reden waarom u uw paspoort niet kan voorleggen. Zo verklaarde u tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw paspoort achtergelaten heeft bij uw broer in Bagdad. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dan weer dat uw echt paspoort in Irak werd verscheurd door uw ooms, dit nog voor uw vlucht naar Bagdad (CGVS, p. 13 & p. 23; DVZ vragenlijst vraag 23-25). Dat u niet éénsluidend kan aangeven waar uw paspoort is en waarom u het niet kan voorleggen is niet ernstig. De Commissaris-generaal mag in alle redelijkheid verwachten dat u documenten die uw relaas, i.c. het moment van uw vertrek uit uw land van herkomst en de hierna gevolgde reisweg kunnen staven, kan voorleggen, minstens duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen aangaande de reden waarom u geen dergelijke stukken kan voorleggen. Dat u uw paspoort niet kan voorleggen én bovendien geen éénsluidende verklaringen kan afleggen ter vergoelijking voor uw onvermogen, doet ten zeerste vermoeden dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt om zo bepaalde essentiële informatie verborgen te houden. Immers, een paspoort bevat niet enkel informatie aangaande iemands identiteit doch ook aangaande het moment van vertrek, de gevolgde reisweg, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsvergunning(en) ginds. Voorgaande vaststelling houdt dan ook reeds een negatieve indicatie voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.”

Verzoekster betwist haar paspoort achter te houden en volhardt in haar verklaringen op het CGVS en stelt dat haar ooms haar paspoort hebben verscheurd. Ze beklemtoont niet in het bezit te zijn geweest van een paspoort toen ze haar reis aanvatte en herhaalt te hebben gereisd met een vals paspoort dat haar werd bezorgd door de smokkelaar. Door slechts te volharden in één versie van haar verklaringen slaagt verzoekster er echter niet in haar tegenstrijdige verklaringen omtrent haar eigen paspoort te verklaren. Verzoekster stelde bij de DVZ immers uitdrukkelijk, en meermaals, dat ze haar paspoort en identiteitskaart had achtergelaten bij haar broer in Bagdad (Verklaring DVZ van 2 februari 2021, vragen 24 en 25). Dit gehoorverslag bij de DVZ werd verzoekster overigens voorgelezen in het Arabisch en verzoekster tekende

voor akkoord dat haar verklaringen oprecht zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat er bij de DVZ een datum fout was geschreven doch zij dit heeft laten verbeteren en verder geen gewag heeft gemaakt van problemen bij de DVZ (persoonlijk onderhoud, p. 3). Tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf verzoekster ook aan dat zij een enveloppe had gekregen uit Irak van haar broer met documenten waaronder haar identiteitskaart, hetgeen lijkt te stroken met haar verklaring bij de DVZ dat ze haar paspoort en identiteitskaart had achtergelaten bij haar broer in Bagdad. Dat verzoekster op het CGVS inzake haar paspoort dan weer stelt dat deze werd verscheurd door haar ooms weet zodoende niet te overtuigen.

De Raad treedt voorts de overweging bij dat er ook vragen kunnen gesteld worden bij het beeld dat verzoekster schetste van de conservatieve omgeving waarin zij opgroeide. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden het volgende opgemerkt:

“Zo claimde u dat uw ooms u altijd heel streng behandeld hebben (CGVS, p. 4). U mocht niets doen van hen, moest uzelf bedekken en moest ingaan op hun eis om te trouwen met iemand tegen uw zin (CGVS, p. 4 & p. 14). Voor iemand die uit zo een conservatieve familie komt, is het dan wel heel merkwaardig dat het u wel vrij stond om te gaan studeren aan de universiteit. U mocht niet alleen studeren, u kreeg tevens de vrijheid om kunst- en theaterwetenschappen te studeren (CGVS, p. 5), wat op zijn minst een niet-traditionele studierichting genoemd kan worden. Op de vraag waarom u dit dan wel toegestaan was, verklaarde u dat uw ooms zelf nooit gestudeerd hebben en zij eigenlijk niet echt op de hoogte waren van wat u deed of welke lessen u volgde. Zij dachten namelijk dat u kleuterjuf ging worden (CGVS, p. 24). Dit strookt weerom niet met het controlerende karakter dat u uw ooms toeschrijft. Kan immers verwacht worden dat uw ooms, die uw leven kennelijk van puntje tot paaltje leken te bepalen, zich wel degelijk zouden vergewissen van de specifieke studierichting die u volgde. Bovendien verklaarde u even later ongerijmd dat uw ooms wél op de hoogte waren van uw studies omdat op uw diploma uitdrukkelijk “algemene kunstopvoeding” vermeld staat. Ook uit de vertaling van uw middelbaar diploma én universiteitskaarten blijkt dat hier telkens als studierichting ‘artistieke kunstopvoeding’ vermeld staat (CGVS, p. 11 en p. 24). Dat uw oom niet zou geweten hebben wat die richting inhield (CGVS p. 28), zoals u beweerde, houdt dan ook geen steek, temeer daar de uitdrukkelijke vermelding een begrip betreft wat niet veel aan de verbeelding overlaat. Deze vaststelling doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Dat zij u bovendien verboden naar muziek te luisteren en tegelijkertijd toelieten een kunstrichting te gaan volgen, met toneel als specificatie, is niet logisch (CGVS, p. 27). Bovendien kan hier sowieso de vraag gesteld worden waarom uw conservatieve ooms, die zelf nooit gestudeerd hebben en die blijkbaar ook de nood niet zagen hun eigen kinderen te laten studeren – u wou immers niet met uw neef H. huwen onder meer omdat hij niet geschoold is (zie CGVS p. 26) -, er wel überhaupt mee zouden hebben ingestemd dat u hogere/ universitaire studies volgde, dit nog los van de studierichting.

Om uw verklaringen aangaande het conservatieve karakter van uw ooms kracht bij te zetten voegde u nog toe dat uw ooms iemand inhuurden en maandelijks betaalden om u naar de lessen te brengen en terug op te halen (CGVS, p. 14). Echter, later tijdens uw gehoor bleek het niet uw ooms te zijn die deze persoon betaalden, maar uw broer. U voegde toe dat jullie, ondanks de financieel sterke situatie waarin uw ooms zich bevonden, nooit een cent van hen kregen (CGVS, p. 25). Dat uw broer, die altijd uw kant koos en aangaande uw ooms telkens voor u in de bres sprong, een persoon zou betalen om u van en naar de universiteit te brengen omdat u geen vrijheid gegund was, iets wat in lijn zou liggen met het conservatieve karakter van uw ooms doch iets waar uw broer tegen gekant was, houdt geen steek.

Verder kwamen volgens uw verklaringen uw ooms continu op bezoek, zo stelde u. U woonde dan wel samen met uw broer, zijn echtgenote en uw grootmoeder maar zij waren vaak niet aanwezig. Uw broer ging werken en uw oma ging vaak naar buiten. U verklaarde aldus vaak alleen thuis te zijn (CGVS, p. 26). Dat uw ooms er geen graten in zagen dat u vaak alleen thuis was, strookt weerom niet met het ‘controlerende’ en conservatieve karakter dat u hen toeschrijft.

Ten slotte verklaarde u dat uw ooms met betrekking tot religie zeer streng waren. U beschreef hen als “extremisten, meer dan gewoon”. Volgens hen was bijna alles ‘haram’ (CGVS, p. 4 & p. 14). Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat uw ooms - devote moslims - wel veel alcohol dronken (CGVS, p. 27). De Islam stelt dat elke vorm van beneveling ‘haram’ is, alsook het kopen van alcohol is ‘haram’. Dit geldt bovendien ook voor het zetten van tatoeages die, volgens de Islam, eveneens onder de noemer ‘haram’ vallen (info toegevoegd aan blauwe map). U verklaarde dat sommige moslims bidden en ook alcohol drinken (CGVS, p. 27). Dit wordt op zich niet betwist maar dat uw ooms, die, zoals u zelf stelt, extremistischer zijn dan gewoon, er dan vrede mee hadden om geregeld ‘haram’ gedrag te stellen en veel alcohol te drinken, kan maar moeilijk worden aangenomen.

Zelf zag u er dan weer geen graten in om, ondanks het conservatieve en controlerende karakter van uw ooms, op uw beide polsen tatoeages te laten zetten. Uw ooms waren hier dan wel ontevreden over en pijnigden uw polsen – wat overigens een loutere bewering betreft - het feit alleen al dat u deze keuze

overwoog en uitvoerde, uw ooms en hun geloofsovertuiging indachtig houdende, is niet ernstig (CGVS, p. 14)."

Verzoekster brengt geenszins dienstige en valabele argumenten bij ter weerlegging van voorgaande pertinente bevindingen die steun vinden in het administratief dossier.

Door te volharden in haar vluchtrelaas, te wijzen op haar tatoeages en te stellen dat uit meerdere elementen (nl. de wens om te studeren, het weigeren van het huwelijk) blijkt dat zij zich niet wenste te conformeren aan de strenge godsdienstige interpretaties van haar ooms, kan zij geen afbreuk doen aan voorgaande concrete motieven.

Rekening houdende met voorgaande bevindingen bestaat ook volgens de Raad het sterke vermoeden dat verzoekster dan ook een beeld poogt te schetsen van een conservatief en strikt milieu, waarin zij amper enige vrijheid had, dat echter niet strookt met de realiteit hetgeen bijkomend vragen doet rijzen over verzoeksters gehele geloofwaardigheid en bijgevolg ook wat betreft haar bewering dat zij gedwongen moest huwen met haar neef.

Wat de gedwongen uithuwelijking betreft, wenst de Raad er vooreerst op te wijzen dat uit de beschikbare actuele landeninformatie blijkt dat niet alle (jonge) vrouwen het vereiste niveau van risico lopen om een gegronde vrees voor vervolging wegens een gedwongen huwelijk te kunnen vaststellen. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoek(st)er wordt vervolgd of dreigt vervolgd te worden, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die het risico beïnvloeden zoals: de jonge leeftijd, het gebied van herkomst (vooral in plattelandsgebieden), de perceptie van traditionele genderrollen in het gezin, de slechte sociaaleconomische situatie van het gezin, ontheemden, enz. (zie EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022; p. 137). Verzoekster meent dat er in casu meerdere factoren van toepassing zijn zoals de jonge leeftijd, landelijke afkomst, de zeer traditionele perceptie van genderrollen en socio-economische omstandigheden daar zij niet toegelaten werd te werken en in de steek werd gelaten door haar ouders waardoor zij onder het juk van haar ooms terecht kwam.

De Raad dient echter te benadrukken dat uit voorgaande motieven blijkt dat in casu geen geloof kan gehecht worden aan de geschetste conservatieve omgeving waarin verzoekster zou opgegroeid zijn. Verzoekster haalt haar jonge leeftijd aan doch dient in dit verband aangestipt te worden dat verzoekster geboren is in 1997 en dus reeds geruime tijd meerderjarig is alsook meerderjarig was op het moment dat zij in 2020 voor het eerst de mededeling over een gedwongen huwelijk vernam. Verzoekster wijst verder op haar landelijke afkomst en lijkt gewag te maken van slechte socio-economische omstandigheden doch uit haar verklaringen blijkt dat zij in Kut verbleef alwaar zij slechts een kwartier verwijderd was van de universiteit waar zij haar studies "artistieke opvoeding" kon voltooien (persoonlijk onderhoud, p.4-5), dat ook haar broer een hogeschool opleiding heeft kunnen volgen (persoonlijk onderhoud, p. 9) en dat haar ooms veel geld hadden (persoonlijk onderhoud, p. 25).

In de bestreden beslissing wordt met reden gemotiveerd dat verzoekster niet weet te overtuigen wat betreft het voorgehouden gedwongen huwelijk. Zo wordt door de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoekster zich doorheen haar volledige relaas baseert op blote veronderstellingen en dat zij vage verklaringen aflegde over wanneer de problemen hieromtrent effectief begonnen zijn. Zo verklaarde verzoekster enerzijds dat deze problemen begonnen nadat ze was afgestudeerd, wat in 2019 zou moeten geweest zijn doch later verklaarde zij dat deze problemen begonnen in augustus 2020 (persoonlijk onderhoud, p. 19 en p. 20). Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij niet kan afgestraft worden op het niet kunnen geven van exacte data doch gaat eraan voorbij dat haar geenszins wordt verweten geen exacte of precieze datum gegeven te hebben. De Raad volgt verweerders oordeel dat het opmerkelijk is dat verzoekster niet eens kan duiden of de problemen een aanvang kenden luttele maanden voor haar vertrek dan wel ruim een jaar eerder.

Voorts kan gewezen worden op volgende pertinente en correcte motieven:

"Waarom uw ooms bovendien het huwelijk niet direct zouden geregeld en laten voltrekken hebben en, behalve het mondeling uiten van hun wil/ eis hiertoe doch zonder concrete stappen te zetten, is evenmin duidelijk ingeval van een waarachtig relaas. Kan immers verwacht worden dat, indien uw ooms effectief hun eis wouden doordrukken, zij hiertoe reeds sneller stappen zouden gezet hebben. Dat uw ooms nog geen concrete stappen zetten, was volgens u zo omdat uw zieke grootmoeder eerst verzorgd moest worden (CGVS, p. 20). Dit houdt geen steek in het licht van wat u verder aanhaalde. Blijkt immers dat er ook nog niets geconcretiseerd was aangaande het gedwongen huwelijk. Een datum noch een plek waren reeds bepaald (CGVS, p. 23). Ook al zou u eerst uw zieke grootmoeder hebben moeten verzorgen, het mag duidelijk zijn dat dit geenszins het maken van concrete afspraken en regelingen in de weg stond. U verklaarde bovendien voorts dat, indien u direct "ja" geantwoord zou hebben op het verzoek van uw ooms,

het huwelijk dan meteen plaatsgevonden zou hebben (CGVS, p. 23). Indien uw ooms daadwerkelijk zoveel macht hadden en zo'n stevige claim legden op u, mag het wel verbazen dat zij het huwelijk aldus zouden uitgesteld hebben, zelfs geen concrete regelingen getroffen hebben, en dit omdat u 'niet akkoord' was. Het strenge karakter van uw ooms – waar u herhaaldelijk naar verwees – indachtig, kan logischerwijs verondersteld worden dat zij u het huwelijk zonder meer zouden opleggen, of u nu wel of niet akkoord ging. Bovendien strookt uw bewering dan ook niet met uw eerdere verklaringen dat het huwelijk niet direct plaatsvond omdat uw zieke grootmoeder moest verzorgd worden.

Dat uw oom daarenboven de moeite zouden doen uw broer in te schakelen om u te overtuigen getuigt ook niet van een absolute eis van uw ooms dat u zou huwen met uw neef H. (CGVS, p. 21). Eveneens doet dit verder vragen rijzen bij de macht die uw ooms volgens u hebben. Dat zowel u en uw broer uitdrukkelijk ingingen tegen de eis van uw ooms u uit te huwen én hiermee het huwelijk konden uitstellen en hun eis op de lange baan konden schuiven, bevestigt voorts eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas.”

Het feit dat het huwelijk nog niet gepland stond met een concrete datum en plaats houdt volgens verzoekster geenszins in dat dit huwelijk niet voorgenomen zou zijn. Ze stelt dat verweerder niet kan verwachten dat het huwelijk reeds in concreto volledig gepland was te meer gezien haar weigering om te trouwen met haar neef. Verzoekster kan met dergelijk betoog echter geen afbreuk doen aan de overweging dat het in de door haar geschetste context niet aannemelijk voorkomt dat haar ooms - die volgens verzoekster zeer conservatief zijn, haar controleerden en bij wie ze rekenschap diende af te leggen – het voorgenomen huwelijk zo lang hebben uitgesteld en niet eens concrete stappen hebben gezet ter voorbereiding van dergelijk huwelijk. Dat verzoeksters weigering concrete stappen in de weg stond valt in deze context niet te rijmen met de macht en invloed van haar autoritaire ooms die het volgens verzoekster voor het zeggen hadden.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“Ook het volgende doet de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaarde u een paspoort aangevraagd te hebben en deze zelf afgehaald te hebben. Uw ooms zouden vervolgens het paspoort ontdekt en gescheurd hebben (CGVS, p. 13). U stelde dat uw ooms op de hoogte moeten zijn geweest wanneer jullie deze waren gaan ophalen. Jullie woonden immers in een kleine regio en uw ooms waren altijd op de hoogte van uw doen en laten. Indien uw redenering gevolgd wordt, dan kan logischerwijs verondersteld worden dat uw ooms reeds op de hoogte zouden zijn geweest van het feit dat u een paspoort had aangevraagd. Dat u dan zonder meer nog de mogelijkheid had om het paspoort ook effectief te gaan ophalen, temeer daar er enige tijd zit tussen het aanvragen en het afhalen, spreekt verder boekdelen (CGVS, p. 14). Vervolgens, wanneer uw ooms dit paspoort vonden, verscheurden ze dit volgens u. Dit paspoort was recent aangemaakt en afgeleverd, iets wat zij zelf ook konden gezien hebben aan de hand van de datum van uitreiking. Dat zij vervolgens zelf de link niet zouden gelegd hebben dat u mogelijks van plan was om te vertrekken is niet ernstig (CGVS, p. 23). Dat zij dan vervolgens niet alsnog direct het huwelijk zouden geregeld en laten voltrekken hebben, is weerom tekenend en bevestigt nog maar eens dat aan uw bewering dat u gedwongen werd / zal worden te huwen met uw neef geen geloof kan worden gehecht.

Dat jullie er vlak voor jullie vertrek bovendien voor kozen om uw grootmoeder uitdrukkelijk in te lichten dat jullie zouden vertrekken, is minstens zo bizar ingeval van een waarachtig relaas. U verklaarde immers dat uw grootmoeder weet had van de ‘problemen’ die u kende met uw ooms maar hiertegen niets kon doen (zie CGVS p. 16). Dat jullie dan wel uw oma inlichtten, hierbij het risico nemende dat zij de ooms verder zou informeren over jullie vertrek, houdt hoegenaamd geen steek. Immers kan verwacht worden dat uw ooms direct na jullie vertrek aan haar gevraagd zullen hebben of zij meer wist, zij kwamen namelijk elke dag bij haar over de vloer en leken een normale band met haar te hebben (CGVS, p. 15-16).

Dat jullie er bovendien voor kozen om naar de schoonfamilie van uw broer in Bagdad te vluchten is eens zo opmerkelijk. Dit is namelijk een voor de hand liggende vluchtplaats en bovendien een plaats die gekend was door uw familie. U verklaarde immers dat de ooms bij de schoonfamilie naar u kwamen vragen (zie CGVS p. 17). Voorgaande elementen doen verder ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.”

Verzoekster laat deze motieven onbesproken en slaagt er niet in bovenstaande vaststellingen om te buigen.

Verzoekster gaat verder geenszins concreet in op volgende correcte vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier:

“Het mag overigens ook wel verbazen dat uw ooms zich beperkten tot het bij uw broer navragen waar u zich bevond. Uw ooms gaven bovendien uitdrukkelijk te kennen aan uw broer dat ze niet met hem in de clinch laten en enkel naar u op zoek waren (zie CGVS p. 17). Dit strookt dan weer niet met het beeld dat u eerder schetste van uw ooms. Immers, toen uw broer er niet in slaagde u te overtuigen in te stemmen met het huwelijk, zou hij door uw ooms ineen geslagen zijn (zie supra). Dat uw ooms, dan na jullie vlucht

naar Bagdad, hem gewoon naar u zouden gevraagd hebben maar hem verder ongemoeid lieten én zelfs uitdrukkelijk aangaven niet kwaad te zijn op hem, houdt geen steek. Zeker gezien ze op dat moment ook al moeten geweten hebben dat u samen met uw broer wegluchtte, gelet op het feit dat jullie uw grootmoeder inlichtten van jullie vertrek, en uw broer u aldus geholpen had aan de wens van uw ooms dat u met H. zou huwen te ontkomen.

Dat uw ooms bovendien de nood voelden om te laten weten dat zij connecties hadden en naar u op zoek waren is niet logisch daar zij op deze manier in hun kaarten lieten kijken.

Kan tenslotte opgemerkt worden dat u het ook niet aannemelijk maakt dat uw ooms u tot op heden zoeken. U legt hierrond slechts vage en weinig concrete verklaringen af. Uw broer vernam 'via vrienden uit Kut' dat uw ooms u nog zoeken. Verder gebeurde er niets. (CGVS, p. 18). Het mag, mede in het licht van al voorgaande bevindingen, duidelijk zijn dat deze loutere bewering geenszins kan weerhouden worden.

Uw ooms zouden bovendien tot op heden ook nog altijd het adres van uw broer in Bagdad niet achterhaald hebben. Op de vraag waarom uw ooms dit tot op heden niet weten en hem er niet gingen opzoeken, verklaarde u dat uw broer in 'Bismiyah' woonde, een regio die beveiligd is met veiligheidsagenten, waar men niet zomaar binnen kan (CGVS, p. 18). Vooreerst mag het duidelijk zijn dat het feit dat uw broer in een regio zou wonen waar uw ooms niet zomaar binnen kunnen – wat overigens weerom een loutere bewering betreft – nog geenszins kan verklaren dat ze tot op heden niet op de hoogte zouden zijn van zijn adres in Bagdad. Dit wijst er nog maar eens op dat aan uw bewering als zouden uw ooms hebben aangegeven dat ze vele connecties hebben en u wel zouden vinden, geen geloof kan worden gehecht."

De Raad komt samen met de commissaris-generaal tot de conclusie dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas en beweerde vrees voor vervolging.

Er wordt in de bestreden beslissing bijkomend opgemerkt dat de waarachtigheid, minstens de ernst, van verzoeksters beweerde vrees voorts onderuit wordt gehaald door het feit dat zij meer dan twee maanden wachtte nadat zij in België aankwam om internationale bescherming te vragen. Verzoekster kwam in België aan op 28 oktober 2020 en verzocht pas op 6 januari 2021 om internationale bescherming hetgeen de commissaris-generaal met reden niet ernstig acht. Er kan van een persoon die zoals verzoekster beweert haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een nood aan internationale bescherming, logischerwijs verondersteld worden dat die zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land deze nood kenbaar maakt en bescherming aanvraagt.

De commissaris-generaal heeft daarnaast terecht het volgende vastgesteld:

"Dient tevens opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar uw facebookprofiel. U verklaarde dit niet te hebben. Nochtans werd er een profiel teruggevonden van een persoon met specifieke gelijkenissen. Zo viel er op de profielpagina in kwestie te lezen dat deze persoon dezelfde naam had als u, ook uit Al Kut afkomstig was, ook toneelwetenschappen gestudeerd heeft en dit ook op de universiteit van Wasit (zie screenshots bijgevoegd administratief dossier). U ontkende dat dit uw profiel was (CGVS, p. 6-7). Het CGVS acht het dan ook minstens merkwaardig dat direct na het persoonlijk onderhoud dit profiel in kwestie plots verwijderd was (zie screenshots bijgevoegd administratief dossier). Enig tijd later bleek dit profiel weer 'actief'. Het doet dan ook vermoeden dat het u tijdens het persoonlijk onderhoud getoonde profiel wel degelijk uw profiel betrof en u dit profiel na confrontatie verwijderde, mogelijks ook bepaalde informatie verwijderde, dit om eventueel bepaalde zaken verborgen te houden, alvorens het terug 'actief' te zetten."

Verzoekster houdt vol dat dit niet haar Facebookprofiel is en om deze stelling kracht bij te zetten voegt zij aan haar verzoekschrift allerlei Facebookprofielen toe van jonge vrouwen met dezelfde naam.

Met de bijgevoegde screenshots van de Facebookprofielen met dezelfde naam wordt evenwel voorbijgegaan aan de vaststelling dat door het CGVS een profiel werd teruggevonden van een persoon met specifieke gelijkenissen die naast dezelfde naam ook uit Al Kut afkomstig was, ook toneelwetenschappen gestudeerd heeft en dit ook aan de universiteit van Wasit. Verzoekster slaagt er dan ook niet in voorgaande motieven te ontcrachten.

Wat de aangehaalde feiten van verkrachting betreft wordt in de bestreden beslissing vooreerst met reden het volgende overwogen:

"U verklaarde in een maand tijd twee keer verkracht te zijn geweest door uw oom M. . Dit gebeurde voor uw achttiende verjaardag – u werd 18 jaar op 28 april 2015 - toen u nog in het middelbaar zat (CGVS, p. 25). Dient vooreerst onderlijnd te worden dat het opvallend is dat u dit element tijdens uw asielprocedure nooit eerder heeft aangehaald. U heeft tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord gerept hierover. U haalde louter de problemen aan met uw ooms aangaande de vraag tot uithuwelijking (CGVS vragenlijst). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of het gesprek bij DVZ goed verlopen was. U zei vooreerst dat het over het algemeen goed verlopen was. U

gevraagd of alles correct genoteerd was in uw verslag verklaarde u dat er een fout in stond aangaande een datum. U nogmaals gevraagd of er, buiten deze datum, nog dingen incorrect waren antwoordde u van niet (CGVS, p. 3). Dat u ook op dat moment naliet om de verkrachting door uw oom te vermelden is opmerkelijk. Niettegenstaande het interview van de DVZ niet tot doel heeft alle feiten in detail weer te geven, kan logischerwijs toch verwacht worden dat u er melding maakt van die feiten die mee aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming. Het interview bij de DVZ betreft immers hét moment waar u voor het eerst de kans krijgt om die elementen aan te halen omwille waarvan u zelf stelt dat een terugkeer naar Irak niet mogelijk is."

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat het een gekende problematiek is dat interviews bij de DVZ erg snel en oppervlakkig verlopen en dat men zelden het gevoel heeft alles te kunnen vertellen bij deze zeer summiere gestandaardiseerde interviews.

In de eerste plaats moet erop gewezen worden dat verzoekster ten overstaan van het CGVS, alwaar zij werd bijgestaan door haar advocaat, bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud aangaf dat er bij de DVZ een datum fout was geschreven doch zij dit heeft laten verbeteren en verder geen gewag heeft gemaakt van problemen bij de DVZ (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Het feit dat het interview bij de DVZ korter en anders verloopt dan dat op het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van haar beschermingsverzoek aanbrengt. Zij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de voorgehouden vrees en omstandigheden hiertoe. Dat verzoekster heeft nagelaten deze feiten aan te halen bij de DVZ doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan en aan de ernst/actualiteit van de vrees.

Het gegeven dat verzoekster bij de DVZ evenwel de vrees voor haar ooms aanhaalde, de gedwongen uithuwelijking aanstipte en op het CGVS in dit verband verklaringen in dezelfde lijn aflegde, kan geen afbreuk doen aan voormelde omissie wat betreft de verkrachtingsfeiten.

In tegenstelling tot wat het CGVS meent, dient de Raad erop te wijzen dat feiten van seksueel geweld op zich wel degelijk zwaarwichtig genoeg zijn om vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, uit te maken. In casu dient de Raad echter nogmaals te beklemtonen dat reeds afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van deze feiten gelet op het gegeven dat verzoekster deze feiten niet heeft aangehaald bij de DVZ, er tevens geen geloof kan gehecht worden aan de door haar geschetste familiale (conservatieve) context en haar gehele geloofwaardigheid reeds op de helling staat. De Raad wenst aangaande de verklaringen dat een van de ooms verzoekster twee keer heeft verkracht toen hij dronken was en wanneer de broer en grootmoeder niet thuis waren volgende motieven in de bestreden beslissing te beklemtonen:

"Verder kwamen volgens uw verklaringen uw ooms continu op bezoek, zo stelde u. U woonde dan wel samen met uw broer, zijn echtgenote en uw grootmoeder maar zij waren vaak niet aanwezig. Uw broer ging werken en uw oma ging vaak naar buiten. U verklaarde aldus vaak alleen thuis te zijn (CGVS, p. 26). Dat uw ooms er geen graten in zagen dat u vaak alleen thuis was, strookt weerom niet met het 'controlerende' en conservatieve karakter dat u hen toeschrijft.

Ten slotte verklaarde u dat uw ooms met betrekking tot religie zeer streng waren. U beschreef hen als "extremisten, meer dan gewoon". Volgens hen was bijna alles 'haram' (CGVS, p. 4 & p. 14). Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat uw ooms - devote moslims - wel veel alcohol dronken (CGVS, p. 27). De Islam stelt dat elke vorm van beneveling 'haram' is, alsook het kopen van alcohol is 'haram'. Dit geldt bovendien ook voor het zetten van tatoeages die, volgens de Islam, eveneens onder de noemer 'haram' vallen (info toegevoegd aan blauwe map). U verklaarde dat sommige moslims bidden en ook alcohol drinken (CGVS, p. 27). Dit wordt op zich niet betwist maar dat uw ooms, die, zoals u zelf stelt, extremistischer zijn dan gewoon, er dan vrede mee hadden om geregeld 'haram' gedrag te stellen en veel alcohol te drinken, kan maar moeilijk worden aangenomen."

Daargelaten voorgaande vaststellingen dient er verder aangestipt te worden dat verzoekster in dit verband geen actuele en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekster verklaarde immers sinds de aangehaalde feiten die tijdens haar minderjarigheid plaatsvonden geen problemen meer gekend te hebben omdat haar oom eerst dacht dat zij niet begreep wat er gebeurde (persoonlijk onderhoud, p. 25-26). De commissaris-generaal merkt tevens pertinent op dat deze gebeurtenissen bovendien voor verzoekster nooit eerder een aanleiding waren om het land te verlaten daar verzoekster immers Irak pas op 19 oktober 2020 verliet, ruim 5,5 jaar nadat de feiten zich zouden hebben voorgedaan en verklaarde dat de aanleiding het land te verlaten de gedwongen uithuwelijking was.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing het volgende aangegeven:

“Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat ook uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS werden overgemaakt op 4 februari 2022, geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek. De opmerkingen betreffen slechts enkele correcties aangaande de schrijfwijze van de namen van uw moeder en grootmoeder. Ook gaf u een aanvulling op een zinsconstructie aangaande uw broer. U bevestigde dat uw broer er altijd voor u was geweest, iets wat ook zo begrepen is tijdens het persoonlijk onderhoud en niet betwist wordt in voorgaande. Deze zaken brengen geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen ten aanzien van uw vluchtmotieven.”

Deze motieven worden niet betwist noch weerlegd en kunnen bijgetreden worden door de Raad.

2.3.5.3. Inzake verzoeksters medische problemen wenst de Raad erop te wijzen dat deze in principe geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoekster dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts moet nog vastgesteld worden dat verzoekster in casu geenszins aantoonde dat zij omwille van haar medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Uit de door haar bijgevoegde stukken van de Al Basheer kliniek blijkt daarentegen enige indicatie dat zij wel toegang had tot medische zorgen.

2.3.5.4. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoeksters verklaringen.

De Raad meent dat de neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande appreciatie omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen:

“De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op voorgaande. Uw oude Iraakse identiteitskaart, nieuwe Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en twee universiteitskaarten, bevestiging van afstuderen, uw puntenlijsten, foto's van uw studiejaren en uw middelbaar diploma bevestigen louter uw persoonsgegevens, het feit dat u uw middelbaar heeft afgewerkt en vervolgens aan de universiteit van Wassit gestudeerd heeft. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

De medische papieren van de Al Basheer kliniek tonen aan dat u een hartafwijking heeft, niet meer niet minder. Dit wordt ook niet betwist.

Dat u aanwezig was op de trouw van uw broer, zoals blijkt uit foto's, dat de gouverneur een brief geschreven heeft ter appreciatie van een toneelstuk dat u regisseerde tijdens uw studies, flyers van toneelstukken die u regisseerde en dat uw studiejaar uitgenodigd werd door een Tunesische school om daar op te treden wordt evenmin betwist. Deze stukken spreken zich opnieuw niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt noch kunnen zij uw beweerde vrees staven.

De prints van foto's van de verwondingen aan (uw) polsen en van uw gewonde broer voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, wie de persoon is die op de foto's te zien is en wiens polsen te zien zijn, is niet duidelijk. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier uw broer betreft en dat uw polsen op de foto te zien zijn, quod non, dan nog tonen deze foto's niet aan dat uw broer en uzelf omwille van de door u aangehaalde redenen en de onder de door u geschetste omstandigheden verwondingen opliepen.

De foto's van uzelf tonen u met een wisselend kapsel, niets meer niets minder.”

Door haar identiteit te benadrukken en de neergelegde stukken te herhalen brengt verzoekster geen concrete elementen bij die voorgaande motieven kunnen ontkrachten, te meer in casu hoe dan ook niet wordt getwijfeld aan haar nationaliteit en studies.

Waar verzoekster volhardt dat zij niet in het bezit is van een paspoort moet de Raad toelichten dat het feit dat zij haar paspoort niet kan voorleggen geen invloed heeft gehad op de geloofwaardigheid en beoordeling van haar nationaliteit en herkomst uit de provincie Maysan doch, gelet op de gegeven omstandigheden, heeft geleid tot de vaststelling dat verzoekster geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen van haar reis/vlucht uit Irak waarbij in de bestreden beslissing met reden werd opgemerkt dat een paspoort niet enkel informatie bevat aangaande iemands identiteit doch ook aangaande het moment van vertrek, de gevolgde reisweg, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsvergunning(en).

2.3.5.5. Uit wat voortvloeit kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. De Raad meent bijgevolg dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in Irak geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft of de regio van bestemming en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, in de provincie Maysan moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Maysan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan integraal verwezen worden naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de aanvullende nota:

“Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Maysan te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021 en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwickeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve

overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF, de ISF en het elektriciteitsnet als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvoeien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers. Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats.

De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten.

Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen

zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EUAA COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen.

De Raad stipt hierbij aan dat uit de geactualiseerde landeninformatie blijkt dat voor de provincie Maysan geconcludeerd kan worden dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen.

De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Maysan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen enkele informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Met haar betoog dat in de bestreden beslissing bij de verwijzing naar literatuur sprake is van 'verzoeker' en niet van 'verzoekster' toont verzoekster geenszins aan dat in casu een geïndividualiseerde toetsing ontbreekt. Uit het enkele feit dat verweerder twee keer spreekt van 'verzoeker' en een keer spreekt van 'verzoekers' in de mannelijke vorm, dit zoals verzoekster aanstipt bij de theoretische omkadering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan geenszins afgeleid worden dat de bestreden beslissing onvoldoende is geïndividualiseerd, te meer concreet werd ingegaan op verzoeksters persoonlijk vluchtrelaas en de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst werd beoordeeld.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is in casu niet aan de orde.

2.3.10. Gezien verzoekster zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken vluchtmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, niet dienstig aangevoerd.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk Arabisch. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Verzoekster maakt evenmin een schending van het vertrouwens- en het rechtzekerheidsbeginsel aannemelijk.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat rechtmatige verwachtingen die door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekt worden, zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat voor de toepassing van dit beginsel aan drie voorwaarden moet zijn voldaan: zo

moet er een sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, moet er ten gevolge van die vergissing een voordeel zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en mogen er geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoekster toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU